

ΠΟΣΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΗΜΕΡΑ;

ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

ΚΥ. ΤΥΡΙΝΗΣ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 2025

Άγαπητοί μου· Πατέρες, αδελφοί, αδελφές μου·

Ζοῦμε στὴν ἐποχὴ μας, παλεύουμε μὲ τὰ προβλήματά μας, ἀγωνιζόμαστε γιὰ κάτι καλύτερο, τὸ μυαλό μας βομβαρδίζεται μὲ τὶς εἰδήσεις τοῦ κόσμου μας, ἡ καρδιά μας ἄλλοτε χαίρεται κι ἄλλοτε φοβᾶται, πέφτουμε σηκωνόμαστε, χάνουμε κερδίζουμε, ώριμάζουμε καὶ ξέρουμε ὅτι κάποτε θὰ φύγουμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο. Μέχρι τότε, ὅμως, οἱ Χριστιανοὶ βλέπουμε τὴ ζωὴ μας μέσα σὲ ἓνα ἀθλητικὸ στάδιο, ὅπου συστηματικὰ γυμναζόμαστε. Καὶ ἀπόψε, ποὺ στεκόμαστε στὴν εἴσοδο τῆς Ἁγίας καὶ Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία μᾶς προτείνει νὰ προπονηθοῦμε ἀκόμα περισσότερο, νὰ γυμναστοῦμε πιὸ ἐντατικὰ καὶ ἀποδοτικὰ, ὥστε νὰ καταφέρουμε νίκες καὶ νὰ πάρουμε ἔπαθλα. Γι'αὐτὸ καὶ οἱ ψάλτες μας, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπόμενες Κυριακὲς, θὰ ψάλλουν· «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι φαγητὰ καὶ πιοτὰ, εἶναι δικαιοσύνη καὶ ἄσκηση καὶ ἀγιασμός» (ἰδιόμελο **Δοξαστικὸ τῶν Αἰνῶν τῆς Ε΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν**).

Θὰ μοῦ πεῖτε· καλὸ πρᾶγμα εἶναι ἡ ἄθληση καὶ ἡ γυμναστική, ἀλλὰ εἶναι καὶ δύσκολο. Ἄν ἡ Ἐκκλησία ἤθελε ἀπλὰ νὰ προσελκύσει κόσμο, δὲν θὰ πρότεινε κάτι τέτοιο, θὰ πρότεινε εὐκολότερα πράγματα. Ὅμως, ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι πολιτικὸ κόμμα, οὔτε πολιτιστικὸ σωματεῖο. Ὁ Χριστὸς τὴν ὀνόμασε «βασιλεία τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ», εἶπε ὅτι «ὑπάρχει μέσα μας» καὶ ὅτι ἀπὸ τώρα μποροῦμε νὰ ζήσουμε στὸν χῶρο καὶ στὸν χρόνο της.

Αὐτό, δὲν εἶναι θεωρητικὸς συλλογισμὸς. Ὁχι!

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος, ἔζησε μαζί μας καὶ ὅσα μᾶς σύστησε νὰ κάνουμε, τὰ ἐφάρμοσε πρῶτα ὁ ἴδιος. Προσέξτε! δὲν λέω ὅτι τὰ ἐφάρμοσε ὡς Θεός, πού ἦταν. Ὡς Θεὸς γεννήθηκε «ἀσπόρως, ἐκ Πνεύματος ἁγίου», κράτησε «ἄφθορη» τὴν παρθενία τῆς Μητέρας του, ἔκανε θαύματα πάνω στὴ φύση, πάνω στοὺς ἀνθρώπους καὶ πάνω στὸν ἑαυτό του, καὶ στὸ τέλος ἀναλήφθηκε μὲ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα του καὶ τὸ ἀνέβασε ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου ὡς Θεὸς ποτὲ δὲν ἔλειψε. Αὐτὰ ὄντως, εἶναι «τοῦ Θεοῦ».

Λέω ὅτι· αὐτὸ τὸ «ἀθλητικὸ φρόνημα», ὁ Χριστὸς, τὸ ἐπέδειξε ὡς ἄνθρωπος. Πού ἦταν, κατὰ πάντα ὅμοιος μ' ἐμᾶς. Ἐζησε στὸν κόσμον καὶ μᾶς συναναστράφηκε τοὺς ἀνθρώπους. Ἀνατράφηκε ἀπὸ τὴν μητέρα του, μαζί μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τοῦ Ἰωσήφ. Διδάχτηκε, τὰ ἐλάχιστα γράμματα πού διδάσκονταν τότε στὸ χωριό του (ἀλλὰ 12ετῆς ξάφνιασε τοὺς διδασκάλους τοῦ Ναοῦ μὲ τὴ σοφία του). Μέχρι τὰ 30του δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του (ὅπως τὸ ὁμολόγησαν οἱ συμπατριῶτες του). Δὲν ἔφυγε ποτὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα του (ἐκτὸς ἀπὸ δύο φορές πού βγήκε γιὰ λίγες ἡμέρες, στὰ Γάδαρα καὶ στὴν Τύρο). Πραγματοποίησε πολλὰ θαύματα, ἀφοῦ πρῶτα προσευχόταν στὸν Θεό (ἂν καὶ ἀπέδιδε τίς θεραπείες στὴν πίστη τῶν ἀσθενῶν). Τηροῦσε τὸν Μωσαϊκὸ Νόμον (ἐκτὸς ἂν ἐπρόκειτο νὰ εὐεργετήσῃ ἀνθρώπους). Τιμοῦσε τὴν εὐσέβεια τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ (ἀλλὰ δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὴν ὑποκρισία τῶν ἀρχόντων του). Ἔδωσε ἀποκλειστικὴ προτεραιότητα στὴν πνευματικὴ τους ἀφύπνηση (ἀλλὰ χωρὶς νὰ παραθεωρεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τοὺς εἰδωλολάτρες). Κανένας δὲν τὸν ἄκουσε νὰ μαλώνει ἢ νὰ κραυγάζει (καὶ ὅταν κάποτε ἀγανάκτησε, ἦταν γιὰ τὴν ἀσέβεια τῶν ἐμπόρων ἔξω ἀπὸ τὸν Ναὸ). Ἐδειξε τρυφερότητα στὰ παιδιά. Πῆγε καλεσμένος σὲ γάμον. Ἐκλαψε μὲ λυγμοὺς στὸν τάφο του Λαζάρου. Γνωρίζοντας ἀκριβῶς τί θὰ ἐπακολουθοῦσε, ἔδειξε νὰ δειλιάζει στὸν κῆπον τῆς Γεθσημανῆ (ἀλλὰ τελικὰ, συνέχισε τὸ ἔργο πού εἶχε νὰ ὀλοκληρώσῃ). Δὲν ὑπερασπίστηκε τὸν ἑαυτό του στὸ Πραιτώριον (ἂν καὶ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὸ ἄδικο ράπισμα). Καὶ στὸν

Γολγοθᾶ, ζήτησε ἀπὸ τὸν Πατέρα του Θεοῦ νὰ ἀπαλλάξει τοὺς σταυρωτὲς του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ποὺ διέπρατταν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικὰ τοῦ ἐπιγείου βίου τοῦ Κυρίου μας, φανερώνουν ὅτι ἔζησε κατὰ πάντα ὡς ἄνθρωπος, μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε οἱ Μαθητὲς του τὸν θεωροῦσαν ἕναν «καλὸ ἄνθρωπο», τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς ἄκουγε καὶ ἀνταποκρινόταν σὲ ὅσα τοῦ ζητοῦσε. Πρὶν τὸν δοῦν Ἄναστημένο, δὲν μπορούσαν κἂν νὰ φανταστοῦν ὅτι ὁ Δάσκαλός τους ἦταν Θεὸς ὁ ἴδιος! Βέβαια, κάποιοι σταλμένοι γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν, ὅταν ἐπέστρεψαν ἄπραγοι, εἶπαν· «Δὲν ξανακούσαμε ποτὲ νὰ μιλάει ἄνθρωπος, ὅπως αὐτός». Καὶ ὁ λαὸς ποὺ τὸν συναναστράφηκε ὁμολόγησε ὅτι «ἁμαρτία δὲν διέπραξε, οὔτε ποτὲ εἶπε κάτι πονηρὸ τὸ στόμα του».

Μὲ ὅλη λοιπόν, τὴν ἀνθρώπινη συμπεριφορά του, ὁ Χριστὸς, μᾶς ἔδωσε ἕναν τρόπο ζωῆς, πῶς νὰ ζοῦμε καὶ πῶς νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὴν καθημερινότητά μας. Προκειμένου, αὐτὸν τὸν τρόπο, νὰ τὸν ἀντιγράψουμε. Ἔτσι λέει ἡ Ἁγία Γραφή, ὅτι ὁ Κύριος «ἔπαθε γιὰ χάρη μας, ἀφήνοντάς μας ὑπογραμμό, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουμε τὰ ἀχνάρια του».

Ἐξάλλου ὁ ἴδιος, μᾶς τὸ εἶχε προτείνει· «ἂν μὲ ἀγαπᾶτε, νὰ τηρεῖτε τὶς ἐντολές μου», καὶ «ὅ,τι κάνω ἐγώ, νὰ τὸ κάνετε κι ἐσεῖς»!

Στὴ συνέχεια, ὁ Ἄπ. Παῦλος μὲ παρρησία θὰ γράψει στοὺς Κορινθίους· «νὰ μοῦ μοιάσετε, ὅπως κι ἐγὼ προσπαθῶ νὰ μοιάσω τὸν Χριστό». Τεράστιος λόγος! ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νὰ τὸν πεῖ..!

Ἡ σύσταση αὐτή, ὅμως, δὲν εἶναι γενικὴ καὶ ἀκαθόριστη. Ὁ Παῦλος ἀναφέρεται σὲ λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς καὶ σ'αὐτὲς λέει νὰ μιμηθοῦμε ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μιμεῖται τὸν Χριστό.

Στήν Α΄ Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολή, ποὺ στέλνει ἀπὸ τὴν Κόρινθο τὸ 52, γράφει:

Κεφ. 5: 11. «Νὰ ἐνισχύετε καὶ νὰ βοηθᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο».

14. «Νὰ συμβουλευέτε τοὺς ἄστατους, νὰ παρηγορεῖτε τοὺς λιγόψυχους, νὰ στηρίζετε τοὺς ἀδύνατους, νὰ τοὺς συγχωρᾶτε ὅλους»,

15. «στὸ κακὸ ποὺ σᾶς κάνουν μὴν ἀνταποδίδετε κακὸ, ἀλλὰ νὰ ἀνταποδίδετε καλὸ, ὄχι μόνο στοὺς δικούς σας, ἀλλὰ σὲ ὅλους».

16. «Νὰ εἶστε πάντα χαρούμενοι»,

17. «νὰ προσεύχεσθε ἀδιάκοπα».

18. «νὰ εὐχαριστεῖτε τὸν Θεὸ γιὰ τὸ κάθε τι...»,

19. «τὰ χαρίσματα ποὺ σᾶς ἔδωσε, ἀξιοποιεῖτε τα»,

20. «τὰ κηρύγματα ἀκοῦτε τα»,

21. «ὅλα νὰ τὰ ἐξετάζετε, νὰ κρατᾶτε ὅμως τὸ καλὸ»,

22. «νὰ στέκεστε μακριὰ ἀπὸ κάθε λογῆς πονηριά»,

23. «καὶ τότε, ὅλη του τὴν εἰρήνη ὁ Θεός, θὰ τὴ δώσει στὴν ὑπαρξή σας, στὸ πνεῦμα, στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα σας...».

Στὴν Πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή του, γύρω στὸ 58, ὁ Ἄπ. Παῦλος γράφει:

Κεφ. 5: 2. «Μὴ γίνεσθε ἕνα' μὲ τὴ νοοτροπία αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ νὰ μεταμορφώνεσθε διαρκῶς πρὸς τὸ καλύτερο... καὶ νὰ διακρίνετε κάθε φορά, τί καλὸ, τί εὐχάριστο καὶ τί τέλειο, θέλει ὁ Θεὸς γιὰ σᾶς»,

3. «μὴν ἔχετε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό σας, μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι εἶστε, ἀλλὰ νὰ ἔχετε μετριοφροσύνη καὶ σύνεση».

9. «Ἡ ἀγάπη σας νὰ εἶναι εἰλικρινής, νὰ ἀποφεύγετε τὸ κακὸ καὶ νὰ κάνετε τὸ καλὸ»,

10. «τὰ φιλάδελφα αἰσθήματά σας νὰ τὰ δείχνετε στοὺς συνανθρώπους σας μὲ στοργή. Νὰ συναγωνίζεσθε ποιὸς πρῶτος θὰ τιμᾷ τὸν ἄλλο»,

11. «μὴν βαρυέστε, νὰ δείχνετε τὴν καλὴ σας διάθεση, ἐκεῖ πού πρέπει...
12. «νὰ χαίρεστε πού μπορείτε νὰ ἐλπίζετε στὸν Θεό. Νὰ ὑπομένετε τὶς δοκιμασίες. Νὰ ἐπιμένετε στὴν προσευχή σας»,
13. «νὰ βοηθᾶτε τοὺς ἀδελφούς σας, ὅταν χρειάζονται. Νὰ ἐπιδιώκετε νὰ φιλοξενεῖτε»,
14. «νὰ προσεύχεσθε γιὰ ...ὅσους σᾶς κατατρέχουν. Νὰ τοὺς εὐλογεῖτε· μὴν τοὺς καταριέστε»,
15. «νὰ χαίρεστε μὲ ὅσους χαίρονται, νὰ λυπᾶστε μὲ ὅσους λυποῦνται»,
16. «νὰ ἔχετε ὁμόνοια μεταξύ σας. Μὴ μεγαλοπιάνεστε, ἀλλὰ νὰ συναναστρέφεστε τοὺς ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους. Μὴν ἔχετε τὴν ἐντύπωση πὼς εἶστε σοφοί»,
17. «ἂν κάποιος σᾶς κάνει κακό, μὴν τοῦ τὸ ἀνταποδώσετε. Κάντε καλὸ σὲ ὅλους»,
18. «ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς, νὰ ζεῖτε εἰρηνικὰ μὲ ὅλους»,
19. «μὴν θελήσετε ποτὲ νὰ ἐκδικηθεῖτε, 'δῶστε τόπο στὴν ὀργή' σας... ἐπειδὴ ὁ Θεὸς λέει· δική μου εἶναι ἡ ἐκδίκηση, ἐγὼ θὰ τοὺς τὸ ἀνταποδώσω»,
20. «ἂν λοιπὸν πεινάει ὁ ἐχθρὸς σου, δῶσ' του νὰ φάει· ἂν διψάει, δῶσ' του νὰ πιεῖ. Ἔτσι θὰ τὸν κάνεις νὰ αἰσθανθεῖ τύψεις καὶ ντροπή»,
21. «μὴν ἀφήνεις νὰ σὲ νικήσει τὸ κακό, ἀλλὰ νὰ τὸ νικᾷς ἐσύ, μὲ τὸ ἀγαθό».

Κεφ. 14: 3. «... Ἐκεῖνος πού νηστεύει ἄς μὴν κατακρίνει τὸ ἄλλον, πού δὲν νηστεύει. Κι ἐκεῖνος πού δὲν νηστεύει, ἄς μὴν κοροϊδεύει ἐκεῖνον πού νηστεύει»,

4. «ποιὸς εἶσαι ἐσύ πού θὰ κρίνεις ἕναν ἄλλο...; Μόνο ὁ Κύριος μπορεῖ νὰ τὸν κρίνει, ἂν πατάει γερὰ πάνω στὴν πίστη του, γιὰτὶ μόνο ὁ Θεὸς ἔχει τὴ δύναμη νὰ τὸν σταθεροποιήσει».

7. «Γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας δὲν ἀξίζει, οὔτε νὰ ζοῦμε οὔτε νὰ πεθαίνουμε»,

8. «γιὰ τὸν Κύριο ἀξίζει νὰ ζοῦμε καὶ γιὰ χάρη του νὰ πεθαίνουμε. Ἀφοῦ· εἶτε ζοῦμε, εἶτε πεθαίνουμε, δικοὶ του εἶμαστε».

10. «Όποτε, έσύ που έχεις λίγη πίστη, γιατί κατακρίνεις τόν άδελφό σου; Κι έσύ που έχεις πολύ πίστη, γιατί περιφρονείς τόν άδελφό σου; Άφοϋ όλοι θά λογοδοτήσουμε μιá μέρα, όταν σταθοϋμε μπροστά στον Χριστό».

Κεφ. 14: 17. Άδελφοί, «ή βασιλεία τοϋ Θεοϋ δέν είναι φαγητά και πιοτά, είναι δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά» (άπό αυτό τó χωρίο τής Προς Ρωμαίους, έμπνεύσθηκε ό ύμνος, στον όποίο αναφέρθηκα στην άρχή.

Τώρα, πείτε μου σās παρακαλώ, αν ζούσαμε όπως μάς συστήνει ό Χριστός, αν τηρούσαμε έστω στο έλάχιστο, αυτά που άκούσαμε στις δύο επιστολές τοϋ Άπ. Παύλου, ό κόσμος μας θά είχε τήν σημερινή του κατάντια;

Συνήθως λέμε· μπορούν νά τηρηθοϋν αυτά; Στην έποχή μας, μπορούμε νά ζήσουμε τήν «κατά Χριστόν» ζωή; Ή όπως τó διατύπωσα στον τίτλο τής άποψινής όμιλίας: Σήμερα, πόσο Χριστιανός μπορεί νά είναι κάποιος;

Όπωςδήποτε, όλα τά παραπάνω μπορούν νά έφαρμοστοϋν, άφοϋ ό Χριστός μάς διαβεβαίωσε ότι· «ό ούρανός και ή γή κάποτε θά έξαφανιστοϋν, τά λόγια μου όμως», είπε, «θά ισχύουν και μετά, για πάντα»! Είναι δυνατόν νά μήν μάς είπε άλήθεια;

Κάποιος άπό σās, ίσως διερωτηθεϊ· αυτά, έφαρμόστηκαν ποτέ στις ανθρώπινες κοινωνίες;

Σ'ένα κείμενο τοϋ 2ου μ.Χ. αιώνα («Προς Διόγνητον 5, 1-16 και 6, 1-3, 7), ό άγνωστος συντάκτης του, περιγράφει, πώς συμπεριφέρονταν οι Χριστιανοί στην έποχή του και τί έντύπωση έδιναν στους συνανθρώπους τους:

«Οί Χριστιανοί δέν διαφέρουν ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους, οὔτε ἀπό τόν τόπο πού κατοικοῦν, οὔτε ἀπό τήν γλώσσα πού μιλοῦν, οὔτε ἀπό τήν ἐξωτερική ζωή τους. Γιατί οὔτε σέ πόλεις ἰδιαίτερες κατοικοῦν, οὔτε διάλεκτο ξεχωριστή χρησιμοποιοῦν, οὔτε ζωή ἰδιόρρυθμη ζοῦν... Πλὴν ὅμως, ἐνῶ κατοικοῦν σέ πόλεις ἑλληνικές καί βαρβαρικές (ἐκεῖ πού βρέθηκε ὁ καθέννας) καί ἀκολουθοῦν τίς τοπικές συνήθειες στήν ἐνδυμασία, στή διατροφή καί στίς ἄλλες πλευρές τῆς ζωῆς, ὁ τρόπος τῆς δικῆς τους ζωῆς εἶναι ὁμολογουμένως θαυμαστός καί παράδοξος. Κατοικοῦν στίς ἰδιαίτερες πατρίδες τους, ἀλλά ὡς περαστικοί ταξιδιωτές. Συμμετέχουν σέ ὅλα, ὡς πολίτες, ἀλλά καί ὅλα τὰ ὑπομένουν, σάν νὰ εἶναι μετανάστες.

Κατοικοῦν στή γῆ, ἀλλά σάν πολίτες τοῦ οὐρανοῦ. Ὑπακούουν στοὺς νόμους· ἡ ζωή τους ὅμως, εἶναι τέτοια, πού οἱ νόμοι δέν τούς ἀγγίζουν. Ἀγαποῦν ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἐνῶ ὅλοι τούς καταδιώκουν. Τούς θεωροῦν ὡς ἀνύπαρκτους, καί ὅμως, τούς καταδικάζουν. Τούς θανατώνουν, καί αὐτοὶ ἐμψυχώνονται. Εἶναι φτωχοί, καί ὅμως, κάνουν τούς ἄλλους πλούσιους. Στεροῦνται τὰ πάντα, καί ὅμως, νιώθουν νὰ μὴν τούς λείπει τίποτε. Τούς περιφρονοῦν, καί τήν ἀτίμωση τήν θεωροῦν δόξα. Τούς βλαστημοῦν, καί ὅμως, ἐκεῖνοι δικαιώνονται. Τούς κοροϊδεοῦν, καί στίς κοροϊδίες ἀπαντοῦν μὲ εὐγένεια. Τούς βρίζουν, καί ἐκεῖνοι ἀνταποδίδουν σεβασμό. Καλὸ κάνουν, καί τιμωροῦνται ὡς κακοποιοί. Τιμωροῦνται καί χαίρονται, σάν νὰ παίρνουν ζωή. Τελικά, φαίνεται πὼς ὅ,τι εἶναι γιὰ τὸ σῶμα ἢ ψυχὴ, τὸ ἴδιο εἶναι γιὰ τὸν κόσμον οἱ Χριστιανοί. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀπλωμένη σέ ὅλο τὸ σῶμα, οἱ Χριστιανοί διασκορπισμένοι σέ ὅλη τήν οἰκουμένη. Ἡ ψυχὴ κατοικεῖ μέσα στοῦ σῶμα, ἀλλά δέν εἶναι τοῦ σῶματος. Καί οἱ Χριστιανοί κατοικοῦν μέσα στὸν κόσμον, ἀλλά δέν εἶναι αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἡ ψυχὴ μοιάζει νὰ εἶναι ἐγκλωβισμένη στοῦ σῶμα, ἀλλά τελικά, αὐτὴ δίνει ζωή στοῦ σῶμα. Οἱ Χριστιανοί εἶναι περιορισμένοι μέσα στὸν κόσμον, ἀλλά μᾶλλον, χάρις σ' αὐτοὺς ζῆ ὁ κόσμος».

Ξέρετε, κάθε φορά πού μελετῶ αὐτὸ τὸ κείμενο, ἐλέγχομαι...

Τὸ βράδυ τῆς Μεγ. Πέμπτης, ὅταν ὁ Ἰούδας ὀδήγησε τὴ φρουρὰ τοῦ Ναοῦ στὴ Γεθσημανῆ, γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ, ὁ Πέτρος ὄρμησε νὰ μαχαιρώσει κάποιον ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι μπροστά του. Ἐκεῖνος τραβήχτηκε πίσω καὶ ἔτσι τοῦ ἔκοψε μόνο τὸ δεξιὸ αὐτί του. Ὁ Ἰησοῦς φώναξε: «φτάνει, ὡς ἐδῶ» καὶ στὸν Πέτρο εἶπε· «βάλε τὸ μαχαίρι σου στὴ θήκη του, γιατί ὅσοι τραβοῦν μαχαίρι ἀπὸ μαχαίρι θὰ πεθάνουν». Πῆρε τὸ αὐτί τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ θέση του.

Θέλω νὰ πῶ ὅτι, ἡ κοινωνία δὲν διορθώνεται μὲ βία. Βλέπουμε καθημερινὰ ὅτι ἡ βία φέρνει κι ἄλλη βία. Ὁ Χριστὸς μᾶς πρότεινε ἕναν ἄλλο τρόπο. Εἶπε, «νὰ εἶστε σὰν μιὰ πόλη ποὺ εἶναι κτισμένη στὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου... ἡ ζωὴ σας νὰ λάμπει σὰν τὸ φῶς, νὰ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τὰ καλὰ σας ἔργα καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεό». Ἔτσι θὰ διορθωθεῖ ἡ κοινωνία!

Μποροῦμε νὰ γίνουμε ἔτσι; Χρειάζεται μιὰ κοινωνικὴ ἐπίθεση καλωσύνης καὶ μιὰ ἐθνικὴ ἐπανάσταση ἀγάπης. Νὰ βγάλουμε ἀπὸ μέσα μας καλωσύνη (λίγη προπόνηση χρειάζεται), νὰ καλλιεργήσουμε τὴν ἀνθρωπιὰ (γυμναστικὴ εἶναι κι αὕτη) καὶ τότε θὰ ἐκδηλώσουμε πρὸς τὰ ἔξω χριστιανικὴ συμπεριφορά. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πνευματικὴ ἄθληση καὶ γυμναστικὴ ἀγία.

Ἄν τὰ κάνουμε, θὰ διορθωθεῖ ὁ κόσμος; Ναί! ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς μᾶς βεβαίωσε ὅτι στὸ τέλος «τὰ πρόβατα θὰ νικήσουμε τοὺς λύκους». Ἀλλιῶς, ὁ κόσμος μας θὰ γίνει ζούγκλα, ὅπως ἤδη τὴν βλέπουμε.

Μιὰ ὁμάδα ἄσημων ἀνθρώπων, ψαράδων ἀπὸ τὴ Γαλιλαία, ἀντέγραψαν τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Δασκάλου τους καὶ τὴν δίδαξαν στὴν ἐποχὴ τους. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοὺς ἄκουσαν, τοὺς δοκίμασαν καὶ διεπίστωσαν ὅτι εἶναι εἰλικρινεῖς, τοὺς ἀντέγραψαν καὶ μέσα σὲ 300 μόλις χρόνια, ἄλλαξαν τὰ ἥθη, τὰ ἔθη, τὴν κοινωνία, τὴν πολιτεία καὶ τὴ θρησκεία τῆς κραταιᾶς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐρμηνεύοντας τὰ γεγονότα ρηχά, κάποιοι λένε ὅτι συνήργησαν οἱ πολιτικὲς ἢ οἱ νομοθετικὲς παρεμβάσεις. Αὐτὲς ὅμως ἤρθαν μετὰ, ἐπειδὴ ὀφείλαν νὰ συμπορευθοῦν μὲ τὴν κοινωνία, ἡ ὁποία ἤδη εἶχε

διαποτιστεῖ με τὸ φρόνημα καὶ τὴ συμπεριφορὰ τῶν Χριστιανῶν ποὺ ἔφερνε «κάτι διαφορετικό».

Θεωρίες καὶ φιλοσοφίες περὶ ἀγάπης, εἶχαν ἀκουστεῖ καὶ πρὶν τὸν Χριστό. Ἐκεῖνο ποὺ ξάφνιασε τὸν κόσμο, πρῶτα τοὺς δούλους καὶ τὶς γυναῖκες, ἔπειτα τοὺς συνετοὺς καὶ λογικοὺς ἀνθρώπους καὶ στὸ τέλος τοὺς ἐπιφανεῖς καὶ ἡγεμόνες, ἦταν ἡ συνέπεια τῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν με ὅσα δίδαξε ὁ Χριστὸς καὶ τὰ πρότεινε, ὡς τρόπο ζωῆς, ἡ Ἐκκλησία. Τὰ ἔβλεπαν βιωμένα ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς στὴν πράξη, στὴν καθημερινὴ ζωὴ τους, στὶς οἰκογένειες, στὸν δημόσιο βίον, στὴν ἀγορὰ. Τὰ ἔβλεπαν οἱ ἀβάπτιστοι καὶ ἔλεγαν: «Νά! ἔτσι νὰ γίνουμε κι ἐμεῖς, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ζήσουμε κι ἐμεῖς».

Τώρα μ' ἐμᾶς τί γίνεται; Δὲν χρειάζεται νὰ ἀναφερθῶ, τὰ βλέπουμε, τὰ βιώνουμε κάθε μέρα.

Λύση ὑπάρχει;

Ἕναι! Νὰ βάλουμε στόχους, ὄχι κοινωνικοὺς, ἀλλὰ προσωπικοὺς! Τὸν ἑαυτό μας ὁ καθένας νὰ διορθώσουμε καὶ τότε θὰ μᾶς ἀντιγράψει ἡ οἰκογένεια, ἡ γειτονιά, ἡ συνοικία, ἡ πόλη καὶ ἡ εὐρύτερη κοινωνία μας.

Μπροστὰ μας εἶναι ἡ Μεγ. Σαρακοστή. Ἀπὸ αὐριο ἀρχίζει ἡ νηστεία. Λοιπόν, ἂς ἀποφασίσουμε ὁ καθένας μας, νὰ βελτιωθοῦμε σὲ «κάτι» μέχρι τὸ Πάσχα.

Νὰ προσευχόμαστε ἔστω 10 λεπτά, κάθε πρωτὶ καὶ κάθε βράδυ.

Νὰ μελετᾶμε ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη, σὲ μετάφραση, κάθε μέρα 5-6 κεφάλαια.

Νὰ βροῦμε ἱερέα ἐξομολόγο γιὰ νὰ ἐξομολογηθοῦμε, ὄχι γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦμε ἢ νὰ ψυχαναλυθοῦμε, ἀλλὰ νὰ ὁμολογήσουμε τὸν κακὸ μας χαρακτήρα καὶ νὰ ζητήσουμε εὐχὴ καὶ θεία Κοινωνία γιὰ νὰ διορθωθοῦμε.

Ἡ θεία Κοινωνία δὲν εἶναι στεφάνι γιὰ τὴν ἀγιωσύνη μας, εἶναι φάρμακο γιὰ τὶς ἐλλείψεις μας. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχει συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητος καὶ διάθεση γιὰ λύτρωση. Οἱ ἱερεῖς δὲν στεροῦν τὴν θεία Κοινωνία ἀπὸ κανέναν, παρὰ μόνο ὅταν εἶναι νὰ βοηθήσουν κάποιον νὰ κατανοήσῃ τὴ ζημιὰ ποὺ τοῦ ἔκανε ἢ ἀμαρτία. Ὁ ἄνθρωπος ἔλκεται ἀπὸ τὸν Θεό, ὅπως ὁ καρχαρίας ἀπὸ τὸ αἷμα. Πῶς λοιπόν, ἐμεῖς νὰ στερήσουμε τὸν Θεὸ ἀπὸ κάποιον; Γιατί, ἐμεῖς κοινωνήσαμε ποτὲ ἄξιοι;

Νὰ ρίξουμε, λοιπόν, ὅλοι τὸν ἐγωϊσμό μας. Νὰ κλείσουμε τὸ στόμα μας, ὅταν πάει νὰ κρίνει καὶ νὰ κατακρίνει. Νὰ ἀφήσουμε τοὺς ἀνθρώπους δίπλα μας νὰ ἀνασάνουν καὶ νὰ μὴν τοὺς πνίγουμε, εἴτε μὲ τὶς ἀπαιτήσεις μας, εἴτε μὲ τὴν ἀγάπη μας. Νὰ ἐπιτρέψουμε στοὺς ἀνθρώπους γύρω μας νὰ ἀναπτυχθοῦν, νὰ ἔχουν γνώμη καὶ βούληση, τουλάχιστον ὅση ἔχουμε κι ἐμεῖς. Νὰ μάθουμε νὰ σεβόμαστε τὰ παιδιά, τοὺς ἡλικιωμένους, τοὺς ἀντίθετους μ' ἐμᾶς, τοὺς ἐχθροὺς μας καὶ τοὺς διαφορετικοὺς μ' ἐμᾶς.

Τέλος, νὰ πάψουμε νὰ ζητᾶμε διαρκῶς ἀπὸ τὸν Θεό, λὲς καὶ 'Κεῖνος δὲν ξέρει τί χρειαζόμαστε. Νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα. Ἐνα «εὐχαριστῶ Χριστέ μου», ἀξίζει ὅσο ἑκατὸ «Κύριε ἐλέησον». Δόξα νὰ 'χει ὁ Θεός, ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς ἀρρώστιες μου, ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς πτώσεις μου. Καλύτερα νὰ εἶμαι ἀσθενής, νὰ πονάω, νὰ ἐπικαλοῦμαι τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὸν νιώθω παρέα, δίπλα μου, παρὰ νὰ ἔχω σιδερένια ὑγεία καὶ νὰ μὴν ἔχω σχέση μαζί του. Καλύτερα νὰ συντρίβομαι καὶ νὰ ἐξευτελίζομαι ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες μου καὶ νὰ ζητῶ ὡς ἀνάξιος, διαρκῶς τὸ ἔλεός του, παρὰ νὰ αἰσθάνομαι ἅγιος καὶ καλός, καὶ στὸ τέλος νὰ χάσω τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ ἀλαζονεία. Νὰ ἀφήσουμε τὴ ζωὴ μας στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ εἶναι χέρια καλά!

Παρακαλῶ μερικοὺς ἀπὸ σᾶς, πάψτε νὰ εἶστε παραπάνω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἐπειδὴ τάχα σᾶς τὸ εἶπε ὁ γέροντάς σας, λὲς καὶ ὁ γέροντάς σας εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἐμπιστευθεῖτε τὴν Ἐκκλησία ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ.

Προχθές, συζητοῦσα για κάποιον Ἀλεξανδρουπολίτη, για τὰ τρόφιμα καὶ τίς κονσέρβες πού εἶχε φυλάξει, κατ' ἐντολήν τοῦ γέροντά του καὶ τώρα πού λήγουν, τὰ πετάει. Φτάνει πιά αὐτὴ ἡ ψευδαίσθηση μιᾶς ἀτομικῆς σωτηρίας, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Λίγη ταπεινοφροσύνη χρειαζόμαστε. Θυμᾶστε πόσο βασανιστήκαμε στὴν Ἐπαρχία μας ἀπὸ τὴν γεροντολαγνεία πού ἔφτασε σὲ αἰσchrή ἀνηθικότητα καὶ ἀκόμα προκαλεῖ τὸν Θεὸ καὶ τὴν γνήσια Ὁρθόδοξη εὐσέβεια.

Λοιπόν, μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἅς ἀποφασίσει ὁ καθένας μας για τὸν ἑαυτό του, σὲ τί θὰ βελτιωθεῖ, σὲ τί θὰ διορθωθεῖ μέχρι τὸ Πάσχα. Ἀπόψε νὰ τὸ ἀποφασίσουμε. Ἡ νηστεία πού ἀρχίζει ἀπὸ αὔριο, θὰ μᾶς προπονήσει στὴν ἄθληση τῆς διόρθωσης τοῦ χαρακτήρα μας. Ἀλλιῶς, νηστεία τροφῶν χωρὶς διόρθωση τοῦ χαρακτήρα μας, εἶναι ἄχρηστη.

Πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές μου,

Τὸ νὰ πιστεύεις εἶναι δύσκολο· τὸ νὰ μὴν πιστεύεις, εἶναι θάνατος. Τὸ νὰ εἶσαι Χριστιανὸς θέλει τόλμη· τὸ νὰ μὴν εἶσαι, εἶναι φρίκη. Τὸ νὰ ζῆς «κατὰ Χριστὸν» εἶναι ὠραῖο· τὸ νὰ ζῆς χωρὶς Χριστό, εἶναι μαρτύριο.

Τί θὰ ἀποφασίσουμε, ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται. Ἄν τὸ θέλουμε, μπορούμε νὰ γίνουμε ζεστοὶ Χριστιανοί, ὅπως ζεστοὶ εἶναι οἱ ἀθλητὲς στὶς προπονήσεις τους. Για ἐμᾶς, αὐτὰ εἶναι τὰ πνευματικὰ ἀθλήματα πού φέρνουν νίκες καὶ ἔπαθλα. Μερικοὶ δὲν θέλουν νὰ κουραστοῦν, ἀλλὰ τότε πῶς θὰ ἀνεβοῦμε; Διωγμοὺς δὲν ἔχουμε, Διοκλητιανοὶ καὶ Νέρωνες, δὲν μᾶς ρίχνουν στὰ θηρία, Τουρκοκρατία δὲν ἔχουμε, σὲ μαρτύρια δὲν μᾶς ὑποβάλουν. Ἀρρώστιες δὲν θέλουμε, προβλήματα δὲν θέλουμε, πολέμους δὲν θέλουμε· ἔ! πῶς θὰ προετοιμαστοῦμε για τὸν Παράδεισο; Δὲν λέει ἡ Γραφή ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς προετοιμάζει ὅπως λιώνει ὁ χρυσὸς στὸ χωνευτήρι; Τουλάχιστον νὰ παλέψουμε μὲ τὸν κακὸ μας χαρακτήρα, νὰ πολεμήσουμε τοὺς πειρασμούς, νὰ διώξουμε τὴν ὑψηλοφροσύνη καὶ νὰ γίνουμε ταπεινοὶ στὴν καρδιά, δηλ. κοντολογίς νὰ γίνουμε Χριστιανοί. Μποροῦμε· γιατί οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ «δὲν εἶναι βαρείες» καὶ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς πού εἶπε

«σηκώστε τὸν σταυρὸ πού σᾶς δίνω, διδαχτεῖτε ἀπὸ τὸ δικό μου παράδειγμα, γιατί εἶμαι πρᾶος καὶ ταπεινὸς στήν καρδιά, καὶ τότε οἱ ψυχές σας θὰ ξεκουραστοῦν. Γιατί ὁ ζυγὸς πού σᾶς φορτώνω εἶναι ἀπαλὸς καὶ τὸ φορτίο μου εἶναι ἑλαφρό».

Ἀγαπητοί μου,

«Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι φαγητὰ καὶ πιοτὰ, εἶναι δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ ἄσκηση καὶ χαρὰ καὶ ἁγιασμός».

Καθὼς ἐμεῖς ἀπὸ αὔριο, θὰ ἀρχίσουμε νὰ γυμναζόμαστε στὸ γήπεδο τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, μὴν νομίσει κανένας ἀπὸ ἐμᾶς, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ κάθεται στὶς κερκίδες καὶ θὰ μᾶς ἀγναντεύει. Προπονητῆς μας θὰ εἶναι, δίπλα μας θὰ τρέχει, θὰ μᾶς σκουπίζει τὸν ἰδρῶτα καὶ θὰ μᾶς ἐμψυχώνει. Καὶ ἡ Κυρία μας Θεοτόκος θὰ μᾶς φέρνει νερὸ γιὰ νὰ μᾶς ξεδιψάει.

Σᾶς παρακαλῶ, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ συνεργάτες μου νὰ συγχωρέσετε τὸν Ἐπίσκοπό σας, γιὰ ὅσα δὲν κατάφερα νὰ ἐκπληρώσω γιὰ σᾶς. Ὅλοι σας, παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρέσετε, γιὰ ὅσα σᾶς ἀπογοήτευσά. Ὁ Θεὸς νὰ συγχωρέσει καὶ ὄλους σας, τὸν παρακαλῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, χωρὶς νὰ ἔχω μέσα μου κανένα βάρος γιὰ κανέναν σας.

Καλὴ Σαρακοστή, ἀγαπητοί μου, καλὴ πορεία μέχρι τὸ Πάσχα.